

The book cover features a dark red, textured background. A large, glowing golden circular emblem, resembling a stylized flame or a ring of fire, is centered on the page. Inside this ring, the author's name "Peter V. Brett" is written in a white, serif font. The word "Peter V." is smaller and positioned above the larger word "Brett". The entire cover is framed by ornate, golden, scrollwork-like corner decorations in each of the four corners. The overall aesthetic is classic and dramatic.

Peter V.
Brett

Chrany

TRIFID

Přeložila Miroslava Polová.

Peter V. Brett

Chrany

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

The Great Bazaar and Other Stories: © 2010 by Peter V. Brett

Brayan's Gold: © 2011 by Peter V. Brett

Messenger's Legacy: © 2014 by Peter V. Brett

Ward artwork designed by Lauren K. Cannon, copyright Peter V. Brett All rights reserved.

Translation © Miroslava Polová, 2016

Cover © Lukáš Tuma, 2016

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2016

ISBN 978-80-7553-095-0 (pdf)

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Peter V.
Brett
Chrany

Peter V.
Brett
Chrany

Stanislav Juhaňák – TRITON

Peter V.
Brett

Brayanovo Zlato

Brayanovo Zlato

324 p. N.

„Stůj klidně,“ zavrčel Cob, když mu upravoval zbroj.

„To se ti to říká, když se ti ocelové pláty nezařezávají do stehna,“ hájil se Arlen.

Bylo chladné ráno, úsvit byl ještě hodinu daleko, ale Arlen se už teď v nové zbroji – masivních plátech vytepaných z oceli a pospojovaných na kloubech nýty a jemnou kroužkovou sítí – těžce potil. Vespod měl prošívanou kazajku a kalhoty, aby se mu pláty nezarávaly do těla, ale to se ukázalo jako chabá ochrana, když na něm Cob utahoval nýty.

„Jen o důvod víc, abych se ujistil, že to mám správně,“ řekl Cob. „Čím líp ti zbroj sedí, tím menší je pravděpodobnost, že se něco přihodí, až budeš utíkat před jadrcem. Posel potřebuje rychlost.“

„Nechápu, jak budu moci zabalený v plsti a se sedmdesáti librami na hřbetě nějakou rychlost vůbec vyvinout,“ stýskal si Arlen. „A v tom zatraceném krámu je vedro, jako by na mě plivl ohnivý démon.“

„Na větrných stezkách do Vévodských Dolů budeš ještě za trochu tepla rád,“ odušil Cob.

Arlen potřásl hlavou a zvedl těžkou paži, aby se podíval na ocelové pláty, do nichž malým upraveným kladívkem pracně vy-

tepal chrany. Ty ochranné symboly byly dostatečně mocné, aby většinu démonských útoků odvrátily, ale i když se v té zbroji cítil bezpečně, bylo to bezpečí vězně.

„Pět stovek sluncí,“ posteskl si. Tolik si zbrojář počítal – a výroba mu trvala měsíce. Bylo to tolik zlata, že by z Arlena udělalo druhého nejbohatšího muže v Tibbetské Říčce, vesnici, kde vyrostl.

„Na věcech, na nichž může záviset tvůj život, nešetři,“ připomněl mu znovu Cob. Cob byl vysloužilý posel a hovořil ze zkušenosti. „Když přijde na zbroj, najdi si nejlepší kovářství ve městě, objednej si tu nejsilnější, kterou mají, a na cenu se vykašli.“

Namířil na Arlena prst. „A vždycky...“

„... si ji chraň sám,“ dokončil Arlen spolu se svým mistrem a trpělivě přikyvoval. „Já vím. Říkal jsi mi to už tisíckrát.“

„Řeknu ti to ještě desetitisíckrát, jestli budu muset, aby sis to zapsal za uši.“ Cob zvedl těžkou přilbici a nasadil ji Arlenovi na hlavu. Uvnitř byla vyložená plstí a padla mu jako ulitá. Cob ostře poklepal na kov, ale Arlen to spíš slyšel, než cítil.

„Říkal Curk, do kterého dolu jedete?“ zeptal se Cob. Jako učedníkovi bylo Arlenovi povoleno cestovat v cechovních záležitostech pouze v doprovodu koncesovaného posla a cech ho přidělil Curkovi, stárnoucímu a často opilému poslovi, který obvykle jezdil jen na krátké výpravy.

„Do Euchorova uhelného,“ odpověděl Arlen. „Dvě noci cesty.“ Doposavad jezdil s Curkem jen na jednodenní výpravy. Tohle bylo poprvé, kdy budou na cestě spát a budou si muset rozložit cestovní chranové kruhy proti jadrcům.

„Dvě noci je napoprvé hodně,“ poznamenal Cob.

Arlen si odfrkl. „Pobýval jsem venku déle, když mi bylo dvánáct.“

„A Ragen ten tvůj výlet stál víc než yard nitě, aby tě dal dohromady, pokud si vzpomínám,“ podotkl Cob. „Nenafukuj se jen proto, že jsi měl jednu štěstí. Každý posel, který je naživu, ti řek-

ne, abys zůstal venku na noc, jen když *musíš*, ne protože se ti *chce*. Ti, kterým se *chce*, vždycky nakonec skončí v Jádru.“

Arlen přikývl, i když se cítil trochu provinile, protože oba věděli, že se mu *chce*. Dokonce i po všech těch letech tu bylo něco, co si chtěl dokázat. Sobě i noci.

„Chci vidět horské doly,“ řekl, což byla vcelku pravda. „Říká se, že z té výšky je vidět celý svět.“

Cob přikývl. „Nebudu ti lhát, Arlene. Jestli je odněkud krásnější výhled, tak já jsem ho nikdy neviděl. Před ním blednou dokonce i paláce Damaji v Krasii.“

„Říká se, že vysokohorské doly vyhledávají sněžní démoni,“ pokračoval Arlen. „Co mají šupiny tak studené, že i plivanec popraská, když na ně plivneš.“

Cob cosi zamručel. „Řídký vzduch tam nahoře blbne lidem hlavu. Jako posel jsem jel do těch dolů nejmíň tucetkrát a nikdy jsem žádného sněžného démona neviděl, ani jsem o žádném neslyšel vyprávět nic, co by stálo za zamýšlení.“

Arlen pokrčil rameny. „To ještě neznamená, že tam nejsou. Četl jsem ve vévodské knihovně, že se drží na vrcholcích, kde zůstává sníh celý rok.“

„Už jsem tě varoval, abys knihovně nepřikládal příliš velkou víru, Arlene,“ napomenul ho Cob. „Většina těch knih byla napsaná ještě před Návratem, kdy si lidi mysleli, že démoni jsou jen nějaké bajky, a klidně si vymýšleli cokoli, co se jim zrovna hodilo do krámu.“

„Bajky nebajky, bez nich bychom znovu neobjevili chrany a nepřežili Návrat,“ namítl Arlen. „Tak co je špatného na tom, když se budu mít před sněžnými démony na pozoru?“

„Není nad to mít se na pozoru,“ přitakal Cob. „Rozhodně si dávej pozor i na proslulé noční vlky a bludičky.“

Arlen se zamračil, ale Cobův smích byl nakažlivý a Arlen se zakrátko rozchechtal s ním.

Když byl utážený poslední řemínek na zbroji, Arlen se obrátil a podíval se do vyleštěného kovového zrcadla, které viselo na stěně dílny. V nové zbroji vyhlížel úctyhodně, o tom nebylo pochyb. Arlen však mnohem víc doufal, že mu napomůže ke skvělé postavě. Vypadal v ní však jako těžkopádný železný démon. Ten dojem se umenšil jen maličko, když mu Cob přehodil přes ramena těžký plášť.

„Až pojeděš po horských stezkách, tak se do něj pořádně zachumlej,“ kladl mu starý chraničář na srdce. „Nebude se ti lesknout zbroj a vítr ti nebude profukovat švy.“

Arlen přikývl.

„A poslouchej posla Curka,“ dodal Cob. Arlen se trpělivě posmál.

„Pokud ti ovšem nebude říkat něco jiného, než jsem tě učil já,“ dodal Cob. Arlen vybuchl smíchy.

„To ti slibuju,“ řekl.

Dlouho se na sebe dívali a nevěděli, jestli si mají stisknout ruce nebo se obejmout. Pak oba něco zamručeli a odvrátili se, Arlen ke dveřím a Cob ke svému ponku. Když došel Arlen ke dveřím, ještě se ohlédl a střetl se s Cobovým pohledem.

„Vrať se vcelku,“ nařídil mu Cob.

„Ano, mistře,“ odpověděl Arlen a vyšel do předjitřního světla.

Arlen se rozhlížel po velkém náměstí před cechovním sídlem, kde se poslové s obchodníky dohadovali ohledně nákladních povozů. Kolem nich chodily Matky s křídou a břidlicovými tabulkami a ověřovaly a počítaly dohodnuté obchody. Bylo to místo plné života a ruchu a Arlen ho miloval.

Letmo zavadil pohledem o velké hodiny nad cechovními dveřmi, jejichž ručičky ukazovaly rok, měsíc, den a hodinu až po

minuty. Tyhle velké hodiny byly na každém cechovním domě ve všech Svobodných městech a všechny se řídily pastýřským kalendářem, oznamujícím čas východu a západu slunce na další týden, který se zapisoval křídou pod hodiny. Poslové se naučili žít podle těchto hodin. Přesný či ještě lépe včasnější příchod byl otázkou cti.

Jen Curk chodil vždycky pozdě. Trpělivost nikdy nebyla Arlenovou silnou stránkou, a teď, když mu kynuly dálavy, mu čekání připadalo nekonečné. Srdce mu bušilo a svaly se napínaly vzrušením. Už to byly roky, co naposledy spal mimo chráněné zdi, ale ještě nezapomněl, jaké to je. Vzduch mu nikde nechutnal tak svěže jako na volné cestě, ani se nikdy nikde necítil tak živý. Tak svobodný.

Konečně za sebou uslyšel znavené dusání jezdeckých bot a podle pivního pachu poznal přicházejícího Curka ještě dřív, než se k němu otočil.

Posel Curk byl oblečený v odřené zbroji ze silné, vyčiněné kůže, moudře pomalované čerstvými chránami. Nebyla tak odolná jako Arlenova žlábkovaná ocel, ale zato byla o hodně lehčí a ohebnější. Lysé temeno rámoval kruh dlouhých plavých vlasů prokvetlých šedinami, jejichž umaštěné pramínky se kroutily kolem větrem ošlehané tváře. Vousy měl husté, nahrubo zastřižené a umaštěné jako vlasy. Přes záda měl zavěšený otlučený štít a v ruce třímал staré kopí.

Zastavil se, zadíval se na Arlenovu lesklou novou zbroj a štít a v očích se mu závistivě blýsklo. Zakryl to výsměšným odfrknutím.

„Směšný ohoz na uředníka.“ Štouchl kopím Arlena do pancíře. „Většina poslů si musí na svou zbroj *vydělat*, ale uředník mistra Coba ne, jak se zdá.“

Arlen odstrčil kopí stranou, ale hrot přesto stihl zaskřípat po povrchu, který nesčetné hodiny leštil. Nezvaně se vynořily vzpomínky: ohnivý démon, kterého jako chlapec strhl matce ze zad,

a dlouhá studená noc, kterou strávili v rozbahněné ohradě, zatímco démoni pobíhali kolem a hledali slabiny v chranách. Noc, kdy náhodou uťal hnát patnáct stop vysokému skalnímu démonovi, a nepřátelství, které k němu ten démon choval až do dnešního dne.

Zaťal pěst a strčil ji Curkovi pod zahnutý nos. „Na co jsem si já vydělal nebo nevydělal, to není tvoje věc, Curku. Ještě jednou se dotkneš mé zbroje a slunce je mi svědkem, že budeš plivat zuby.“

Curk přivřel oči. Byl sice větší než Arlen, ale Arlen byl mladý, silný a střízlivý. Možná právě proto po chvíli ustoupil a omluvně mu pokynul. Možná také i proto, že se bál, aby nepřišel o silný hřbet poslovského učedníka, až dojde na nakládání a vykládání povozů.

„Nic jsem tím nemyslel,“ zamručel Curk, „ale valný posel z tebe nebude, jestli se bojíš, že si poškrábeš zbroj. A teď sebou hoď. Cechmistr nás chce ještě vidět, než odjedeme. Čím dřív to budeme mít za sebou, tím dřív můžeme být na cestě.“

Arlen vmžiku zapomněl na nevrlost a šel za Curkem do cechovního domu. Tajemník je uvedl rovnou do pracovny cechmistra Malcuma, velké místnosti plné stolů, map a břidlicových tabulek. Cechmistr, sám bývalý posel, přišel kvůli jadrcům o oko a kus obličeje, ale i po tom zranění posloval dál ještě léta. Teď už měl vlasy šedivé, ale dosud to byl statný, rozložitý chlap, jemuž se dalo těžko odporovat. Škrtem pera mohl vnést do poslovy životní dráhy rozbřesk nebo soumrak nebo zničit osud velkého rodu. Cechmistr seděl u svého stolu a podepisoval nekonečnou kupu lejster.

„Budete mi muset prominout, že budu za řeči podepisovat dál,“ řekl Malcum. „Jestli přestanu jen na okamžik, tak se ta hromada zdvojnásobí. Posadte se. Něco k pití?“ ukázal na křišťálovou karafu na kraji stolu. Byla plná jantarové tekutiny a vedle stály sklenice.

Curkovi se rozsvítily oči. „S radostí.“ Nalil si sklenici, hodil ji do sebe, zašklebil se, nalil si další až po okraj a posadil se.

„Vaše cesta do vévodova uhelného se odkládá,“ sdělil jim Malcum. „Mám pro vás naléhavější práci.“

Curk se zadíval na křišťálovou sklenici v ruce a přimhouřil oči. „Kam?“

„Do Brayanova Zlata,“ odpověděl Malcum, s očima stále upřenými na lejstra. V Arlenovi srdce poskočilo. Bryanovo Zlato byla ta nejdlehlější důlní vesnice ve vévodství. Deset nocí cesty z města, jediný důl na třetí hoře na západě a výš než všechny ostatní.

„To je Sandarův rajón,“ namítl Curk.

Malcum podškrábl lejstro, obrátil ho na rostoucí hromádku a rázně si namočil pero do kalamáře. „Byl, ale Sandar včera spadl z toho svého zatraceného koně. Má zlomenou nohu.“

„Do Jádra s tím,“ zamumlal Curk. Hodil do sebe půlku sklenice na jeden lok a zavrtěl hlavou. „Pošli někoho jiného. Já už jsem moc starý na to, abych trávil týdny v nějakém zapadákově, kde mi mrzne prdel a dusím se v řídkém vzduchu.“

„Takhle narychlo nikoho neseženu,“ namítl Malcum a podepisoval dál.

Curk pokrčil rameny. „Pak bude muset hrabě Brayan počkat.“

„Hrabě za tu práci nabízí tisíc zlatých sluncí,“ dodal Malcum.

Curk i Arlen zalapali po dechu. Tisíc sluncí byly obrovské peníze za jakoukoli poselskou cestu.

„V čem je háček?“ zeptal se podezřívavě Curk. „Co tam tak zoufale potřebujou, že to nemůže počkat?“

Malcumovy ruce se konečně zastavily a cechmistr vzhlédl. „Hrompalice. Celý náklad.“

Curk zavrtěl hlavou. „Ach ne!“ Dorazil sklenici a postavil ji na cechmistrův stůl tak vztekle, až to zadunělo.

Hrompalice, převaloval Arlen to slovo v hlavě. Četl si o nich ve vévodské knihovně, i když knihy obsahující přesné složení byly

zakázané. Na rozdíl od většiny jiných ohňostrojů se hrompalice daly odpálit jak nárazem, tak jiskrou, a v horách mohl náhodný výbuch, byť by přímo nikoho nezabil, způsobit lavinu.

„Ty chceš jako spěšnou práci přepravovat hrompalice?“ zeptal se nevěřičně Curk. „Co na nich tak zatraceně spěchá?“

„Vrátila se jarní kolona se zprávou od barona Talora, že našli novou žílu a potřebují se do ní vlámat,“ odpověděl Malcum. „Od té doby honí Brayan své kořenářky dnem i nocí do výroby hrompalic. Každý den, kdy se do žíly nevlámou, zaznamenávají Brayanova písari jako další a další ztráty zlata a Brayan srší vzteky.“

„A tak vyšle osamělého chlapa na cestu plnou lupičů, kteří udělají téměř cokoli, aby se jim ty náklady hrompalic dostaly do rukou.“ Curk zavrtěl hlavou. „Těžko říct, co je horší, jestli se nechat rozstřelit na cimprcampr nebo oloupit a předhodit jadrcům.“

„Nesmysl,“ odpověděl Malcum. „Sandar jezdí s hrompalicemi pořád. Nikdo nebude vědět, co vezete, jen my tři a Brayan. Když pojedete bez ostrahy, tak nikoho ani nenapadne, že vezete něco, co by stálo za ukradení.“

Curkův otrávený škleb neroztál. „Dvanáct set sluncí,“ přihodil Malcum. „Viděl jsi někdy tolik zlata pohromadě, Curku? Jsem v pokušení vtěsnat se do své staré zbroje a jet sám.“

„S radostí budu sedět u tvého stolu a podepisovat lejstra, jestli se ti chce vydat se na poslední cestu,“ odtušil Curk.

Malcum se usmál, ale byl to úsměv člověka, kterému dochází trpělivost. „Patnáct a ani měděné světélko navíc. Já vím, že ty peníze potřebuješ, Curku. Půlka krčem ve městě ti nenalije, když nedáš peníze na dřevo, a druhá půlka si je vezme a řekne, že jim dlužíš ještě stovku, než ti nalije. Byl bys blázen, kdybys tu práci odmítl.“

„Blázen jo, ale živý,“ odtušil Curk. „Za dopravu hrompalic jsou vždycky slušné prachy, protože dopravce občas skončí na cucky. Já už jsem na takové démonské lejno moc starý.“

„Starý jsi, to je pravda,“ odpověděl Malcum a Curk překvapeně vzhlédl. „Na kolik cest s dopisy ještě máš, Curku? Viděl jsem, jak si za špatného počasí mneš klouby. Rozmysli si to. Patnáct set sluncí na účtu ještě dřív, než opustíš město. Drž se dál od hampejznic a kostek, které vysávaly Sandarovi váček, a můžeš s tím jít na odpočinek a pít do němoty.“

Curk něco zavrčel a Arlen si říkal, jestli cechmistr nezašel moc daleko, ale Malcum měl výraz šelmy větřící kořist. Vytáhl z kapsy klíč, odemkl zásuvku ve svém stole a vytáhl těžký kožený cin-kající měšec.

„Patnáct stovek v bance,“ řekl, „plus padesát ve zlatě, aby sis vyrovnal účty se všemi věřiteli, kteří dnes postávají u tvého koně a koukají, jak tě chytit, než odjedeš.“

Curk zasténal, ale měšec si vzal.

Své koně zapřáhli do Bryanova povozu, ale podle poslovského zvyku je nechali osedlané a k chomoutu jim přidali ještě cestovnáky. Kdyby se jim před soumrakem někde polámalo kolo, můžou na ně v rychlosti nasednout a jet dál.

Povoz vypadal jako každý jiný, ale neviditelná ocelová péra tlumila hrboly a díry na cestě tak, že to s cestujícími ani s nákladem ani nehnulo, a výbušné hrompalice díky tomu ležely v klidu. Arlen cestou vystrčil hlavu přes okraj, aby na tu mechaniku viděl.

„Nech toho,“ sjel ho Curk. „To bys zrovna tak dobře mohl dávat znamení, že vezeme hrompalice.“

„Promiň,“ omluvil se Arlen a narovnal se. „Jen jsem zvědavý.“

Curk zamručel. „Všichni vévodští, co se nechávají po městě vozit, mají ty svoje vyšňořené kočáry takhle vypérované. Žádné urozené paničky by se přece nelíbilo, kdyby jí hedvábné spodničky čechrala hrbolatá cesta, ne?“

Arlen přikývl, posadil se zpátky, zahleděl se na milnské pláně, které se táhly hluboko pod ním, a zhluboka vdechoval horský vzduch. Dokonce ani těžká zbroj ho tak netížila, když za nimi městské hradby ustupovaly do dálky. Zato Curk byl čím dál podrážděnější, vrhal podezřívavé pohledy na každého, koho míjeli, a co chvíli přejel rukou po kopí, které měl položené vedle sebe.

„Jsou v těch horách opravdu lupiči?“ zeptal se Arlen.

Curk pokrčil rameny. „Někdy, když v důlních vesnicích to nebo ono dojde, lidi ztratí zábrany. A hrompalice mají málo *všichni*. Jedna jediná pitomá hrompalice dokáže místním ušetřit týden práce, jenže stojí víc, než vidí za celý rok. Stačí, aby se provalilo, co vezeme, a všichni horníci v celých horách budou v pokušení uvázat si přes obličej šátek.“

„Ještěže to nikdo neví,“ usoudil Arlen a ruka mu klesla ke kopí.

Ale navzdory jejich obavám proběhl první den bez zvláštních událostí. Po čase odbočili do méně rušné oblasti, hlavní hornické cesty nechali za sebou a Arlen se začal uklidňovat. Když se slunce na obloze začalo sklánět k obzoru, dojeli k veřejnému tábořišti, kruhu z balvanů pomalovaných velkými chranami, které obklopovaly prostor dost velký na to, aby pojal celou kolonu. Zastavili, vypřáhli koně, spoutali jim přední nohy a šli prohlédnout chrany. Ometli z balvanů hlínu a prach, a kde to bylo nutné, kresbu opravili.

Když měli chrany v pořádku, šel Arlen k jednomu ohništi a připravil na oheň. Pak vytáhl z vodotěsné krabičky ve váčku na opasku sirku, škrtl bílou špičkou o nehet na palci a sirka se s praskotem rozhořela.

Sirky byly drahé, ale v Milnu poměrně běžné a pro posly to byla obvyklá výbava. Zato v Tibbetské Říčce, kde Arlen vyrůstal, byly vzácné a velmi žádané, a šetřily se jen na nouzi nejvyšší. Pouze Vepř, jemuž patřilo hokynářství – a polovina Říčky k tomu

– si mohl dovolit zapalovat si dýmku sirkou. Arlen se dosud při každém škrtnutí maličko zachvěl.

Brzy se rozhořel příjemný oheň. Zatímco Arlen smažil na rendlíku zeleninu a uzenky, Curk seděl s hlavou opřenou o sedlo a popíjel z hlíněného džbánu cosi, co páchlo spíš jako kořenářský lektvar než jako něco vhodného pro lidský žaludek. Než se najedli, padla úplná tma a začalo povstávání.

Z neviditelných pórů v zemi prosakovala ven mlha, smrdutá a odporná, a pomalu se zhmotňovala do hrubých démonských tvarů. V chladných horských výškách nebyli žádní ohniví démoni, zato větrní se tu zhmotňovali ve velkém a objevilo se tu i pár podsaditých skalních – ne větších než statný muž, zato třikrát tak těžších, samý sval a šlacha a navrch silný šupinatý krunýř. V širokých mordách stovky zubů natěsnaných k sobě jako hřebíky v krabici. I lesní démoni tu kráčeli nocí, vyšší než skalní, desetistopí, ale štíhlejší, s korovitým krunýřem a větovitými hnáty.

Démoni brzy zpozorovali jejich oheň, spustili nadšený vrískot a vyrazili na lidi a koně. Když dospěli k chranám, vzduchem se rozbíhala pavučina stříbrné magie, která vrhala sílu démonského útoku zpátky proti nim a nemálo jich srazila na zem.

Ale to démony neodradilo. Začali kroužit kolem, znovu a znovu doráželi na odpuzení a hledali škvíru v ochranném poli.

Arlen věřil síle magie, proto stál u chran bez štítu a kopí. Vzal si kousek uhlu, svůj deník a v záblescích chranového světla zkoumal jadrnce a dělal si poznámky a črty.

Nakonec jadrnce marné pokusy omrzely a vydali se hledat snadnější kořist. Větrní démoni roztáhli obrovská kožená křídla a vznesli se k obloze, zatímco lesní démoni se rozplynuli mezi stromy. Skalní démoni se nemotorně valili pryč jako živá lavina. Noc ztichla a bez světla blýskajících se chran se kolem táborového ohně zavřela tma.

„Konečně,“ zamružel Curk, „se můžeme trochu vyspat.“ Už byl zabalený v dekách a teď zazátkoval džbánek a zavřel oči.

„S tím bych moc nepočítal,“ utrousil Arlen, který stál na kraji světla z ohně, hleděl zpátky směrem, odkud přišli, a napínal sluch. Zachytil vzdálený řev, který znal až příliš dobře.

Curk rozlepil jedno oko. „Co tím chceš říct?“

„Jde sem skalní démon,“ vysvětloval mu Arlen. „Velký. Slyším ho.“

Curk naklonil hlavu a zaposlouchal se. Démon zavyl znovu a Curk si odfrkl. „Ten démon je míle odtud, chlapče.“ Položil hlavu zpátky a zachumlal se do přikrývek.

„To je jedno,“ odpověděl Arlen. „Větrí mě.“

Curk si odfrkl, ani neotevřel oči. „Tebe? Copak, ty mu dlužíš prachy?“

Arlen se uchechl. „Tak něco.“

Zanedlouho se země začala chvět, pak přímo otrásat a nato se ze tmy vyloupil obrovský jednoruký skalní démon.

Curk otevřel oči. „Ten je ale sakra velký.“ Jistě, Jednoruký byl třikrát tak vysoký než skalní démoni, které viděli předtím. Dokonce i pahýl pravé hnáty, useknuté v lokti, byl delší než mužská postava. Jednoruký pronásledoval Arlena od chvíle, kdy ho Arlen zmrzačil, a Arlen věděl, že neustane, dokud jeden z nich nebude mrtvý.

Ale já to nebudu, přísahal v duchu démonovi, když se jejich pohledy střetly. I kdybych do konce života neudělal nic jiného, tak najdu způsob, jak tě zabít.

Zvedl ruce a tleskl, jeho obvyklý pozdrav. Noc rozčísł jadrncův řev a tma se rozplynula – mohutný démonský pařát tvrdě udeřil na chránovou síť. Magie jasně zableskla a odhodila démona zpět, ale ten se jen otočil a zaútočil na chrany těžkým šupinatým ocasem. A znovu magie úder vrátila. Arlen věděl, že magický šleh působí démonovi mučivou bolest, ale Jednoruký ani nezaváhal,

sklonil rohy jako kopí, znovu zaútočil na chrany, znovu vyvolal oslnivý záblesk magie.

Zklamaně zavřískl a vyrazil zas, kroužil a útočil pařátem, rohem, ocasem, hledal slabinu, dokonce praštil do chránové sítě i pahýlem zmrzačené hnáty.

„Brzy se unaví a toho randálu nechá,“ zavrčel Curk, převalil se a přetáhl si pokrývku přes hlavu.

Ale Jednoruký kolem nich kroužil dál a znovu a znovu bušil do chrán, až se zdálo, že chránové světlo svítí nepřetržitě a záblesky tmy jsou jen jako mrknutí. Arlen ozářeného démona pozorně sledoval a hledal na něm nějakou slabinu, ale nikde nic.

Nakonec se Curk posadil. „Do Jádra, co to s tím bláznivým...“ vyvalil oči, když Jednorukého pořádně uviděl. „To je ten démon z loňského průlomu. Ten jednoruký skalní, který pronásleduje žongléra Keerina za to, že ho zmrzačil.“

„Nejde po Keerinovi,“ opravil ho Arlen. „Jde po mně.“

„Proč by...“ začal Curk, ale pak mu to došlo a vytřeštil oči.

„To jsi ty!“ vyhrkl. „Ten kluk z té Keerinovy písně. Ten, kterého jednou v noci zachránil.“

Arlen si odfrkl. „Keerin by nedokázal zachránit vlastní kalhoty před promočením, kdyby byl venku v pusté noci.“

Curk se uchechtl. „Čekáš snad, že ti uvěřím, že ty jsi ten, který té zrudě uřál hnát? Démonské lejno.“

Arlen věděl, že by mu mělo být fuk, co si o něm Curk myslí, ale i po všech těch letech ho žralo, že si vyhlášený zbabělec Keerin přivlastnil jeho rekovný čin. Obrátil se zpátky k démonovi a plivl na něj. Plivanec trefil jadrnce do stehna a zuřivost Jednorukého se znásobila čtyřikrát. Bezmocně, vztekle řval a bušil na chrany ještě úporněji.

Curkovi vyprchala krev z obličeje. „Co si myslíš, ty kluku bláznivá, takhle dráždit skalního démona?“

„Démon už vydrážděný byl,“ připomněl mu Arlen. „Já ti jen ukazuju, že je to osobní.“

Curk zaklel, odhodil deky a sáhl po džbánku. „Tak s tebou, kluku, jedu naposledy. Teď už neusnu.“

Arlen ho nechal být a dál upřeně sledoval Jednorukého. Zášť a nenávisť kolem něj vířily jako páchnoucí mrak, když se snažil představit si, jak by se ten démon dal zabít. Ještě nikdy neviděl ani neslyšel nic, co by dokázalo prorazit krunýř skalního démona. Tehdy dávno uřála magie démonovi hnát jen náhodou a to nebylo nic, na co by Arlen vsadil krk a zkusil to zopakovat.

Podíval se zpátky na povoz. „Myslíš, že by ho zabila hrompalice? Ty jsou přece určené na lámání skal.“

„Ty hrompalice nejsou žádná hračka, ty smrade mrňavý bláznivý,“ odsekl Curk. „Ty můžou takového skalního démona popudit ještě víc. A i kdyby ti přeskočilo a chtěl bys to přesto zkusit, tak nejsou naše. Až je budou počítat a nedopočítají množství, které odjelo z Milnu, byť o jednu, bude to pro naši pověst horší, než kdybychom přišli o všechny.“

„Jen tak přemýšlím,“ řekl Arlen, ale vrhl na povoz toužebný pohled.

Příštího dne byl klid. Jeli přes jižní úpatí Královské hory – západní sestry hory Miln – jejíž východní stěna byla posetá malými důlními vesnicemi. Ale směrem k západní stěně počet ukazatelů klesal, místo cesty často protínaly divočinu jen vyjeté koleje a rozcestí byla vzácná.

Kvečeru dojeli na místo, kde se Královská napojovala na další horu v pohoří, a tam našli obrovskou mýtinu. Uprostřed se tyčil gigantický, dvacetistopý chranový sloup z etonu s chranami tak obrovskými, že by pod nimi našla útočiště celá kolona.

„Úžasné,“ zhodnotil to Arlen. „Tohle odlít a vytáhnout sem nahoru muselo stát fůra peněz.“

„Fůra peněz pro nás jsou pro hraběte Brayana jen měděná světélka,“ utrousil Curk.

Arlen seskočil z povozu a šel si ten obrovský sloup prohlédnout zblízka. Cestou si všiml, jak je hlína na mýtině udusaná, a díry vypovídaly o stovkách ohnišť a kúlů, které tu během let vyhloubili a zatloukli poslové, posádky povozů a osadníci. Mýtinu zrovna někdo použil, byl tu slabě cítit dřevěný kouř z ohně z předešlé noci.

Když si prohlížel chranový sloup, všiml si Arlen měděné destičky přinýtované na patce. Stálo na ní: *Brayanova hora*.

„Hraběti Brayanovi patří celá tahle hora?“ zeptal se Arlen.

Curk přikývl. „Když Brayan žádal o svolení těžít až sem, vévoda se rozesmál a věnoval mu celou tuhle prokletou horu za žongléřskou píseň. Euchor nevěděl, že hraběnka Matka Cera, Brayanova žena, našla ve staré dějeppravě vyprávění o zlatém dole na vrcholku.“

„Počítám, že teď už se nesměje,“ usoudil Arlen.

Curk si odfrkl. „Teď Brayanovi patří polovina korunních dluhů a zadek Matky Cery je ve městě jediný, který se Euchor bojí plácnout.“ Oba se rozesmáli a Arlen začal lézt na sloup. Očistil z chran naváté listí a sundal dokonce i nové ptačí hnízdo.

Byla chladná jarní noc, ale ze sloupu sálalo teplo vysáté z démonů, kteří se pokoušeli vlámat od jeho dosahu. Odpuzení se vzdáleností od sloupu sláblo, ale i tak měl sloup dosah jistě padesát stop všemi směry. K němu by se nemohl přiblížit dokonce ani Jednoruký.

Příštího rána začali stoupat po točité stezce, stále užší, kameňitější a mrazivější, která se třikrát obtáčela kolem celé hory, než je dovede do Brayanova dolu. Bylo kolem poledne, když se přiblížili k velké skalní římse a vzduch proťal ostrý hvizd. Arlen

vzhlédl, zrovna když na kozlík mezi něj a Curka něco dopadlo a zarylo se to do dřeva jako spár skalního démona.

„To byla jen ukázka, abyste věděli, že to myslíme vážně,“ řekl chlap, který vyšel zpoza skalního výčnělku. Na sobě měl silnou pracovní kombinézu a na hlavě důlní přilbu s násadkou na svíčku. Přes obličej měl uvázaný šátek, že mu byly vidět jen oči. „Kámoš nahoře na balvanech dokáže střelou z kuše navlíknout jehlu.“

Arlen s Curkem vzhlédli a nahoře na skále opravdu uviděli klečícího muže se stejně zakrytým obličejem, který na ně mířil těžkou kuší. Vedle něj ležela jedna prázdná.

„Do Jádra s tím,“ odplivl si Curk. „Já věděl, že k tomu dojde.“ Zvedl ruce nad hlavu.

„Má jen jednu střelu,“ zamumlal Arlen.

„Víc nepotřebuje,“ odušil tiše Curk. „Takhle nablízko probodne šípka z kuše dokonce i tu tvou úžasnou zbroj, jako by byla ze sněhu.“

Zadívali se zpátky na toho chlapa na cestě. Nebyl ozbrojený, ale za ním vyšli na cestu dva další a ti drželi lovecké luky se šípy nasazenými na těživě, a za nimi se objevilo půl tuctu mužů ozbrojených hornickými špičáky. Všichni měli svíčkové přilby a šátky přes obličej.

„Nechceme na nikoho střílet,“ sdělil jim vůdce bandy. „My nejsme žádní jadrnci, jen chlapi, co mají rodiny, které musí žít. Všichni vědí, že vy poslové dostáváte zapláceno předem a své vaky si vozíte na koních. Vypřáhněte ten povoz a jděte si po svém. Nechceme vám brát nic vašeho.“

„Já jo,“ ozval se jeden chlap se špičákem a už si to rázoval k sedícímu Arlenovi. „Počítám, že by se mi šikla ta nablýskaná chranná zbroj.“ Poklepal Arlenovi špičákem do pancíře, čímž vyrobil na hladké oceli druhý škrábanec, hned vedle Curkova.

„Jádro by se ti šiklo!“ odsekl Arlen, chytil špičák za násadu těsně pod hlavou, trhl s ním k sobě a okovanou holínkou kopl muže,

kterého to strhlo k němu, do obličeje. Do vzduchu vylétly zuby se sprškou krve a muž ztěžka dopadl na zem.

Arlen hodil špičák ze srázu a obratem třímal v rukou kopí a štít. „Jak se někdo přiblíží k tomuhle povozu, dostane to ode mne kopím mezi oči.“

„Zbláznil se, chlapče?“ vyjel na něj Curk, s rukama pořád nad hlavou. „To se chceš nechat zabít kvůli povozu?“

„Slíbili jsme, že ten povoz dopravíme do Brayanova dolu,“ pronesl Arlen hlasitě a nespouštěl přitom oči z lupičů. „A to taky uděláme.“

„Tohle není žádná hra, hochu,“ řekl vůdce bandy. „Šipka z kuše ti ten štít probodne jako nic.“

„V to by taky měl ten tvůj střelec doufat,“ řekl Arlen tak nahlas, aby ho střelec slyšel, „jinak si zjistíme, jestli dokáže uhnout před kopím, aniž by z těch skal spadl a zlámal si vaz.“

Vůdce popošel blíž, chytil za ruku lupiče, kterého Arlen nakopl, vytáhl ho na nohy a jediným hladkým pohybem ho postrčil za sebe k ostatním.

„Tohle je pitomec,“ řekl Arlenovi, „který za nás nemluví. Já ano. Nechej si svou zbroj. Dokonce ani váš povoz nepotřebujeme. Stačí nám pár beden zezadu a necháme vás v klidu odjet.“

Arlen nastoupil dozadu do povozu a jednou nohou dupl na bednu s hrompalicemi, jen to zadunělo. „Myslíš tyhle bedny? Ty chceš, abych je jen tak skopl z vozu?“ Curk zaječel a ucouvl, až spadl ze sedadla. Všichni nadskočili.

Vůdce zamítavě zamával rukou. „Ani nápad. Víš ty vůbec, co vlastně vezete, chlapče?“

„Jasně že vím,“ odsekl Arlen. Přidržel si štít zvednutý, přidržel si, odložil kopí a vytáhl jednu hrompalicu. Měla dva palce v průměru a deset palců na délku a byla zabalená v matně šedém papíru, který ani trochu neodpovídal ničivé síle, která se pod ním skrývala. Z jednoho konce visela tenká zápalná šňůra.

„Mám i sirky,“ dodal Arlen a zvedl hrompalici, aby ji všichni viděli.

Všichni lupiči o několik kroků ucouvli. „Opatrně, chlapče,“ nabádal ho vůdce. „Tyhle věci můžou vybuchnout i bez jiskry. Není moudré s tím kolem sebe mávat.“

„Tak se radši drž dál,“ poradil mu Arlen. Na okamžik se rozhostilo ticho, Arlen a vůdce lupičů zkrřížili pohledy. Pak najednou něco luplo a všichni leknutím nadskočili.

Arlen se ohlédl a zjistil, že Curk odřízl svého koně od postroje k povozu a vyskakuje do sedla. S kopím a štítem v rukou se obrátil proti lupičům. Vůdce lupičů nejistě zaváhal a Arlen se pousmál.

Ale Curk sklonil kopí hrotem k zemi a Arlen věděl, že jeho chvilková převaha se rozplynula.

„Já o žádné předvádění hrompalic nestojím!“ zaburácel Curk. „Mám před sebou roky chlastu a na něj patnáct set sluncí!“

Vůdce lupičů sebou překvapeně trhnul, ale pak přikývl. „Ten má aspoň všech pět pohromadě.“ Dal znamení ostatním, aby ustoupili a otevřeli Curkovi volnou cestu zpátky dolů. „Zachovej si zdravý rozum, a až uvidíš chranové sloupy, jeď dál.“

Curk se podíval na Arlena. „Škrábanec na zbroji ti vadí, ale kvůli povozu by ses klidně rozstřelil na cucky? Ty to nemáš v hlavě v pořádku, chlapče.“ Kopl koně do slabin a vmžiku zmizel dole na cestě. Dusot pádících kopyt rychle utichl.

„Ještě není pozdě udělat to samé,“ poznamenal vůdce bandy, když se obracel zpátky k Arlenovi. „Už jsi někdy viděl, co dokáže hrompalice napáchat s člověkem? To, co držíš v ruce, by tě rozstřelilo tak, že by nebylo co pohrůbvat. Tu tvoji nádhernou chraněnou zbroj by to rozervalo napadrť.“

Ukázal dolů na cestu, kudy odjel Curk. „Vezmi si koně a jeď. Můžeš si pro klid duše dokonce vzít i tu palici, co máš v ruce.“

Ale Arlen se z povozu ani nehnul. „Kdo vám řekl, že sem jedeme? Sandar? Jestli zjistím, že tu nohu vůbec zlomenou nemá, tak mu ji zlomím sám.“

„Na tom, kdo nám to řekl, nezáleží,“ odpověděl lupič. „Nikdo si nebude myslet, že jsi neplnil svou povinnost. Děláš poslušm čest, ale tohle nevyhraješ. Ostatně – co tebe zajímají účetní ztráty hraběte Brayana? On si to může dovolit.“

„Hrabě Brayan mi na srdci neleží,“ souhlasil Arlen. „Ale to, co jsem slíbil, mi na srdci leží, a já jsem slíbil, že tento povoz a všechno, co je v něm, dopravím do jeho dolů.“

Muži se rozvinuli, tři špičáky a jeden luk na každé straně cesty. „Nic takového,“ řekl vůdce lupičů. „Jak s tím povozem pohneš, zastřelíme ti koně.“

Arlen se podíval na lučištníky. „Zastřelte mi koně a bude to to poslední, co jste v životě udělali,“ přísahal jim.

Lupič si povzdechl. „Tak, a kam jsme se dostali kromě toho, že jsme o půl hodiny blíž tmě?“

„Kam až jste ochotní zajít?“ zajímal se Arlen. Poklepal si železnou rukavicí na poškrábaný pancíř. „Já tady budu stát ve své, nádherné chráněné zbroji až do povstávání.“

Pohledem přelétl lupiče, všechny opěšalé a bez zavazadel. „Zato vy, předpokládám, se potřebujete do setmění dostat zpátky do tábořiště u Brayanova chránového sloupu. Proto jste řekli Curkovi, aby tam nezůstával a jel dál. Pěšky je to po cestě, po které jsme přijeli, nejméně pět hodin. Když budete otálet moc dlouho, tak to nestihnete. Stojí vám za to nechat se pohltit Jádrem kvůli pár bedničkám hrompalic, když máte na krku rodiny, které musíte živit?“

„Dobrá, snažili jsme se po dobrém,“ řekl vůdce bandy. „Fede, zastřel ho.“ Arlen se shýbl za štít, ale očekávaný náraz nepřišel.

„Říkal jsi, že žádná jména se říkat nebudou, Sandare!“ zavolal střelec.

„Copak na tom záleží, pitomče, když mu proženeš hlavu šipkou?“ odsekl Sandar.

Arlen sebou překvapeně trhnul. No jistě. Nikdy Sandara neviděl, ale tohle do sebe dokonale zapadalo. Pohnul štítem, aby na lupiče viděl. „Tak ty jsi předstíral zlomenou nohu, abys mohl vyjet o den dřív a počíhat si na vlastní zásilku?“

Sandar pokrčil rameny. „Odtud se stejně živý nedostaneš, takže ty už to nikomu vykládat nebudeš.“

Ale shora pořád žádná střela nepřicházela. Arlen se odvážil vykouknout přes štít. Fedovi se trásly ruce, šipka se divoce komíhala, až lupič nakonec zbraň zvedl.

„Do Jádra, Fede!“ zařval Sandar. „Střílej!“

„Démonské lejno!“ zařval na něj Fed. „Já jsem se sem netáhl proto, abych zastřelil nějakého kluka. Můj syn je starší než on.“

„Ten kluk měl šanci odejít,“ odsekl Sandar. Někteří další přivzukovali, včetně chlapa, kterého Arlen nakopl.

„To je mi fuk,“ křikl Fed. „„Nikomu se nic nestane,“ říkal jsi. Jen kapku vycucneme nějaké hraběcí účty.“ Vytáhl šipku z kuše, přehodil si ji přes rameno a sebral i náhradní. „Já jsem tady skončil.“ A začal sestupovat ze skalní římsy.

I jeden další střelec uvolnil tětivu. „Fed má pravdu. Je mi už zle z toho žraní ovesné kaše, jako každému, ale zabíjet kvůli tomu nebudu.“

Arlen se díval, co poslední střelec, ale ten chlap si jen povzdechl a vypálil.

Arlen zvedl štít včas, ale lupič měl velký, těžký luk a Arlenův štít, to byla jen tenká plocha tepané oceli přinýtovaná na dřevo, která měla chránit spíš proti jadrncům a nočním vlkům než proti šípům. Šíp uvízl za dřík, ale hrot projel skrz a bodl Arlena do tváře. Arlen odvrávorál, div neupadl, a přitom svíral hrompalici tak pevně, až se bál, aby mu nevybuchla v ruce. Všichni strnuli.

Ale Arlen se vzchopil, narovnal se, obrátil se a ukázal jim sirku, kterou držel v ruce se štítem. Škrtl s ní o nehet palce, sirka zaprskala a vzňala se.

„Než mi sirka spálí prsty, tak ten doutnák zapálím,“ sdělil jim a zamával hrompalcí, „a pak ji hodím na toho, koho tu ještě uvidím.“

Pár mužů se rovnou sebralo a dalo se na útěk. Sandar přimhouřil oči, ale nakonec si nadzvedl šátek, odplivl si, hvízdal na zbytek a v jejich čele se vydal dolů po cestě.

Sirka dohořela Arlenovi v ruce, ale doutnák zapálit nemusel. O pár minut později už byl zase na cestě nahoru. Jitřního Kurýra nepotěšilo, že má táhnout celý náklad sám, ale jakáž pomoc. Arlen si nemyslel, že by byli lupiči schopní pronásledovat ho pěšky, ale hrompalcí i vodotěsnou krabičku se sirkami si nechal po ruce, jen tak pro jistotu. Když dorazil k dalšímu chránovému sloupu, už byla skoro tma.

A tam na něj čekal Sandar.

Svůj hornický převlek si svlékl a teď na sobě měl otlučené ocelové brnění a k tomu těžké kopí a štít. Seděl na statném válečném oři, mnohem větším než štíhlý Jitřní Kurýr. Žádný div, že se sem s koněm a bez povozu, který by ho zdržoval a omezoval volbu cesty, dostal dřív než Arlen.

„Ty jsi takový kladas, co?“ zeptal se Sandar. „Tys to prostě nemohl nechat plavat. Cech je pojištěný. Ty jsi pojištěný. Mohl jsi odjet s Curkem. Jediný, kdo by na tom tratil, by byl hrabě Brayan, a ten zmetek má zlata, že mu leze ušima.“

Arlen se na něj jen díval.

„Jenže teď,“ zvedl Sandar kopí, „teď tě *musím* zabít. Nemůžu se spolehnout na to, že budeš držet hubu.“

„A proč bych měl?“ opáčil Arlen. „Nemám rád, když na mě někdo míří kuší.“ A popadl hrompalici, kterou měl položenou vedle sebe na kozlíku.

Sandar popohnal koně blíž. „Udělej to,“ vyzval ho. „Výbuch takhle blízko u nákladu odpálí všechny bedny a zabije nás to oba i s koňmi. A ty palice se do Brayanova Zlata tak jako tak nedostanou.“

Arlen se mu upřeně díval do očí a věděl, že Sandar má pravdu. Ať byl Curk jakýkoli, nebyl to blázen a nechtěl zbytečně zemřít.

„Tak slez z koně,“ navrhl mu Arlen. „Dáme si čestný souboj a naše kopí rozhodnou, kdo z nás odtud odejde.“

„Nikdo nemůže říct, že jsi srab, hochu,“ rozchechtal se Sandar. „Ale když si přeješ, abych tě řádně zmlátil, než tě zabiju, máš to mít.“ Vyjel na mýtinu u chranového sloupu, sesedl a uvázal koně. Arlen jel za ním, a než seskočil z povozu, odložil hrompalici a vzal si zbraně.

Pevně se rozkročil s kopím a štítem do střehu. Boj s kopím sice nacvičoval s Cobem a Ragenem nesčetné hodiny, ale tohle bylo doopravdy. Tentokrát to skončí krvavě.

Stejně jako většina poslů byl i Sandar stavěný spíš jako medvěd než člověk. Silné paže a ramena, klenutý hrudník, těžký posez. Zbraně třímal, jako by s nimi byl srostlý, a v jeho očích tkvěl vražedný dravčí výraz Jednorukého. Arlen věděl, že jestli bude mít možnost zasadit smrtící ránu, nezaváhá.

Začali kolem sebe kroužit, oči hledaly slabinu v krytí. Sandar po něm zkusmo bodl, aby si ho vyzkoušel, ale Arlen snadno smetl kopí stranou a rychle se vrátil do střehu, neskočil mu na to. Na oplátku sám zkusmo bodl. Dle očekávání zvedl Sandar štít a ránu vykryl.

Znovu zaútočil Sandar, tentokrát rázněji, ale jeho výpady byly jen jednoduché, základní. Arlen znal na každý odvetu, bezmysl-

lenkovitě je odrážel a čekal na opravdový útok, takový, který přijde jako překvapení, až si bude myslet, že odráží jiný.

Ale takový útok nepřišel. Sandar byl statný a v očích měl vražednou touhu, ale bojoval jako zelenáč. Po několika minutách kroužení kolem chránového sloupu přestala Arlena ta hra bavit. Překonal další předvídatelný výpad, shýbl se, štítem se zahákl o Sandarův štít, oba dva štíty zvedl tak, aby sám zůstal krytý, a zároveň ze strany kopl Sandara do kolena.

Do mrazivého vzduchu se rozlehlo ostré zaprašění, jako když se ve větru ulomí větev z holého zmrzlého stromu. Sandar zařval a zhroutil se na zem.

„Ty zjádrasynu! Zlomil jsi mi nohu, sakra!“ zavyl.

„Taky jsem ti to slíbil,“ odtušil Arlen.

„Já tě zabiju!“ řval Sandar, který se v bolestech svíjel na zemi.

Arlen o krok ustoupil a zvedl si hledí. „Pochybuju. Boj skončil, Sandare. Čím dřív to pochopíš, tím dřív ti budu moct jít tu nohu srovnat.“

Sandar ho zlostně zpražil pohledem, ale po chvíli odhodil kopí a štít z dosahu. Arlen rovněž odložil své zbraně. Vzal si Sandarovo kopí, zapřel ho o zem, jedinkrát dupl a kopí se pod okovanou botou zlomilo. Obě poloviny položil na zem vedle Sandara a klekl si, aby mu nohu prohlédl.

A v tu chvíli mu Sandar hodil do očí hrst hlíny.

Arlen zaječel a vrávoravě couvl, ale vtom Sandar na něj skočil a strhl ho na zem. Vleže na zádech v těžké ocelové zbroji a s chlapem na sobě neměl Arlen šanci vstát.

„Zabiju tě, sakra!“ řval Sandar a mlátil Arlena po hlavě pěstmi v těžkých železných rukavicích. Vypadalo to, že místo aby ho bolest v noze ochromila, naopak v něm vybudila šílenou sílu jako v nočním vlkovi zahnaném do kouta.

Arlen měl pocit, že má místo hlavy srdce zvonu, a pořádně mu to nemyslelo. Jak byl poloslepý od hlíny, tak spíš cítil, než viděl

dlouhý nůž, který se najednou objevil v Sandarově ruce. První bodnutí odskočilo od pancíře, ale další zajelo do drátěné části na ramenním kloubu.

Arlen zvrátil hlavu a řval. Zbroj ostří nepropustila, ale i tak to byla šílená bolest a Arlenovi bylo jasné, že ho bude to rameno bolet ještě několik dnů.

Ovšem za předpokladu, že přežije následujících pár minut.

Sandar vzdal snahu probodnout zbroj a pokusil se bodnout Arlena nožem do krku, ale Arlen ho včas chytil za zápěstí. Několik následujících okamžiků se mlčky přetlačovali. Arlen napínal všechny svaly v těle, ale Sandarovi hrála do karet kromě šílené síly ještě jeho váha a síla páky. Čepel se blížila k tenkému, ale zranitelnému švu mezi Arlenovým nákrčníkem a přilbicí víc a víc.

„Už jsem skoro tam,“ zašeptal Sandar.

„Ještě ne úplně,“ zachrčel Arlen a železnou pěstí praštil Sandara do zlomeného kolena. Posel zařval bolestí a ucukl a Arlen ho praštil do čelisti. Sandar se z něj svalil, Arlen se překulil na něj, kolenem mu přirazil k zemi ruku s nožem a zasadil mu několik dalších těžkých ran. Konečně Sandarovi ruka ochabla a nůž mu vypadl.

Ještě dlouho po setmění seděl Arlen u chranové sítě, sledoval Jednorukého a zamýšleně potězkával hrompalici. V druhé ruce držel sirku s bílou hlavičkou. Prsty ho svrběly touhou škrtnout, druhá ruka se napínala touhou hodit. V duchu si maloval, jak Jednoruký dostane palicí do čelistí a výbuch mu rozmetá hlavu napadrť. Představoval si, jak bezhlavé tělo leží na zemi a pryšší z něj ichor.

Ale pořád slyšel v duchu Curkův hlas. *Ty hrompalice nejsou naše, chlapče.* Z Curka se sice nakonec vyklubal pěkný zbabělec, ale v tomto měl pravdu. Arlen přece není žádný zloděj. Letmo za-

vadil pohledem o Sandara a s překvapením shledal, že je vzhůru a dívá se na něj.

„Já vím, na co myslíš,“ řekl Sandar, „ale nahoře v horách je spousta uvolněných balvanů. Hrompalice dřív spustí lavinu, než toho démona zabije.“

„Ty nevíš, na co myslím,“ řekl Arlen.

Sandar nevrle zachrčel. „Svatá pravda,“ souhlasil. „Snažím se přijít na to, proč jsi mi dal nohu do dlah a mokrý hadr na hlavu, zatímco já bych tě zabil a shodil z útesu.“

„Nechci tě zabít,“ odtušil Arlen. „S těmi dlahami pořád ještě můžeš sedět na koni. V klidu a míru se vrátíš a já povím Malcumovi jen tolik, abys přišel jen o koncesi.“

Sandar vybuchl smíchy. „Malcum mi starosti nedělá. Mně dělá starosti hrabě Brayan. Jestli zvětří, že jsem se ho pokusil oloupit, bude moje hlava nabodnutá na kůlu, než slunce zapadne.“

„Jestli se ten náklad dostane do cíle, tak už dohlídnu, aby ti zůstala hlava na krku,“ slíbil Arlen.

„Jistě mi odpustíš, že tohle ti nevěřím,“ odtušil Sandar.

Arlen pokrčil rameny. „Jestli chceš, klidně mě zkus dnes v noci znovu zabít, ale varuju tě, já mám lehké spaní. Jestli mi znovu zkřížíš cestu, zpřerážím ti tolik kostí, že už si na koně nikdy nesesedneš, a pak tě potáhnu s sebou nahoru do Brayanova Zlata, aby ses podíval lidem, které jsi chtěl oloupit, do očí.“

Sandar přikývl. „Spi klidně, v klidu a míru půjdu zpět. Curk měl pravdu. Ty si prostě jdeš za svým hlava nehlava. Tohle už znám. Řek bych, že se beztak nedožiješ toho, abys mohl někomu něco povídat.“

Než se démoni za předjitřního světla vsákli zpátky dolů do Jádra, měl Arlen tábor složený, a když slunce vykouklo nad hory, opus-